

Lovforslagets Omgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag indfaldtes til Søndag Middag Kl. 1.

Man gik derefter til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Beskyttelse for Varemærker.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2185; Udbalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1255—60.)

Udenfor Betænkningen var intet Ændringsforslag stillet

De stillede Ændringsforslag, Lovforslagets Paragrafer samt Spørgsmaalet om dets Omgang til 3die Behandling jattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (C. Hage): Dette Lovforslag har foreligget for Rigsdagen lige siden 1884. Det danner, som bekendt, et Led i de Bestræbelser for at gennemføre en fælles skandinavisk økonomisk Lovgivning, som fandt deres Udtryk i Berættelsen af 1880, og som senere ere blevne fortsatte gennem Medjættelsen af Fælleskommissioner til Bearbejdelse af forskellige Emner vedrørende Handelslovgivningen. I Henhold til det af en saadan Kommission udarbejdede Udkast er der allerede i 1884 vedtaget Varemærkelove baade i Sverige og i Norge, hvorimod Forslaget hidtil ikke har kunnet blive gennemført her i Landet. Grunden hertil har været at søge paa et enkelt Punkt, et Principspørgsmaal, paa hvilket Lovens Vedtagelse hidtil er strændet. I Hovedsagen er det her foreliggende Lovforslag affattet i Overensstemmelse med den Lov om samme Gjenstand, som har været gjældende her i Landet siden 1880. Naar Folkethinget alligevel har været sig ved at vedtage det nye Forslag, i den Stikelse, hvori det indtil iaar har været forelagt, endstjøndt det maa siges i flere Henseender at være bedre end den gjældende Lov — det er klarere affattet og er i forskellige Retninger heldigere i sine Bestemmelser, — saa er Grunden just den, at man paa et principielt Punkt finder den nu gjældende Lov uheldig.

Saaledes som Forslaget foreligger nu, er Gjenstanden for denne Indvending imidlertid fjernet. Jeg maa derom oplyse Følgende: Ved Ordningen af hele dette Emne gjælder der i den europæiske Lovgivning i Hovedtrækkene to forskellige Systemer med Hensyn til Registreringens Betydning for Eiendomsretten over Varemærket. Det ene System kan kaldes det franske; det er det ældste, om end selv den franske Varemærkelov ikke er ældre end fra 1857. I Følge dette System er det Bruget af Varemærket, som ogsaa giver Eiendomsretten dertil. Den, som først har antaget og brugt et Varemærke, vinder ved selve Bruget en Eneret til at benytte det. Hvis en Anden kommer og bemægtiger sig hans Mærke og lader det indregistrere som sit, saa vinder denne Anden dog ikke nogenlunde lovlig Eiendomsret til Mærket. Den oprindelige Bruger vil, saafremt han kan bevise sin bedre Ret, altid kunne gøre den gjældende og ved Søgmaal faae den ulovlige Registrering ophævet og den ham tilkommende Ret anerkjendt, — eventuelt ogsaa faae den, der har bemægtiget sig hans Mærke, straffet og idømt Erstatning. Det andet System, som kan kaldes det tyske, følger derimod den Opfattelse, at det er selve Registreringen, som er det Konstitutive med Hensyn til Eiendomsretten saaledes, at der ved Registreringen og kun ved denne stables en Eiendomsret. Saa faare en Person altsaa indregistrerer et Mærke, bliver han den uangribelige Eier deraf uden Hensyn til, om en Anden tidligere har benyttet samme Mærke uden at lade det registrere. Af disse to Systemer maa man vistnok sige, at det tyske er det klareste og simpleste, hvormod det franske er det Retfærdigste. Vil man tage Hensyn til den Retning, hvori den europæiske Lovgivning gaar, maa man sige, at den synes mest tilbøielig til at følge den franske Opfattelse. Den tyske Lov er efterfulgt i Østerrig, Rumænien og Holland, medens derimod den franske er lagt til Grund i Belgien, Schweiz, Italien, Nordamerika, Brasilien og i Hovedsagen ogsaa i England. Man er dog i dette sidste Land gaaet en noget anden Vej end i Frankrig, idet Eiendomsretten til et registreret Mærke i England efter en vis Tids Forløb bliver uangribelig. Der er i den engelske Lovgivning indrømmet visse Friste, inden hvilke den ældre Bruger af et Varemærke, som en Anden har indregistreret, kan gøre sin Indsigelse gjældende; men efter disse Fristers Udløb staa indregistreringen uangribelig ved Magt. Det maa vistnok siges, at dette det engelske System er det mest praktiske, idet det forener baade den franske og den tyske